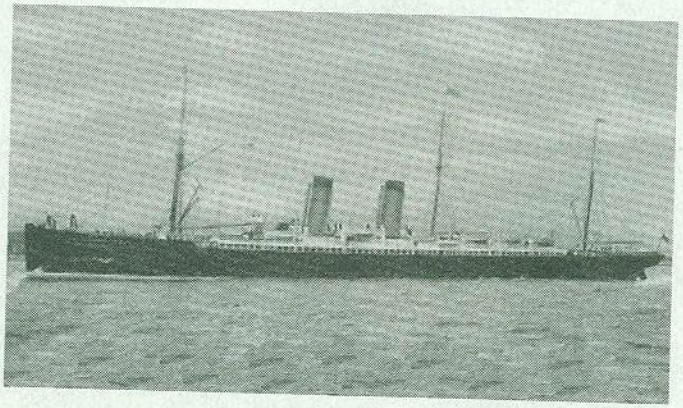

Королівське поштове судно «Етрурія».

РОЗДІЛ 1

КАРНАВАЛ МІСЯЧНОГО СЯЙВА

КПС «ЕТРУРІЯ»
ЛІВЕРПУЛЬ, АНГЛІЯ
1 СІЧНЯ 1889 РОКУ

Новорічне пообіддя на борту Королівського поштового судна «Етрурія» розпочалося як казка — перша ознака того, що десь на виднокраї причаївся кошмар, який, як і більшість лиходіїв, чекає нагоди, щоб завдати удару.

Поки наше круїзне судно готувалося до виходу з порту, я ігнорувала напади неспокою, намагаючись зосередитися на пишному фантастичному світі, що відкривався перед нами. Це був початок нового року, нового розділу — чудова можливість залишити позаду темні події минулого і зазирнути у світле майбутнє.

Майбутнє, що незабаром може принести весілля... і першу шлюбну ніч.

Я зробила заспокійливий вдих і поглянула на сцену посередині розкішної обідньої зали. Важкі оксамитові завіси — чорнильно-сині, настільки темні, що здавалися чорними — переливалися крихітними сяйливими коштовними камінчиками, коли на них потрапляло світло. Повітряні гімнастки в інкрустованих діамантами ліфах кружляли на срібних

канатах, неначе прекрасні павуки плели павутиння, в якому я безнадійно заплуталась.

Круглі столи своїм розташуванням у залі нагадували сузір'я на небесному склепінні, а їхні місячно-білі лляні скатертини були всипані квітами фіолетових, кремових і блакитних відтінків. Серед багатьох сучасних зручностей «Етрурія» могла похвалитися оранжереєю, і аромати жасмину та лаванди з якимись загадковими опівнічними нотками витали навколо — вабливі, однак небезпечні, як і артисти в масках, що літали над нами. Вони без зусиль перечіплялися з однієї трапеції на іншу, відпускали їх, не боячись упасти, летіли в просторі й з легкістю хапалися за наступну поперечину.

— Довгі шлейфи на костюмах роблять їх подібними до зірок, що падають, чи не так? Хотіла б я колись мати сукню з такою самою кількістю коштовного каміння, — міс Прескотт, донька головного судді, яка сиділа навпроти за столом, глибоко зітхнула. З волоссям кольору карамелі та хитрими карими очима вона нагадувала мені кузину Лізу. Поставивши фужер із шампанським, вона нахилилася ближче, стишивши голос до змовницького шепоту. — Ви чули легенду про Мефістофеля, міс Водсворт?

Я знову відвела погляд від гіпнотичної сцени над нами і похитала головою.

— Думаю, що ні. Це те, на чому ґрунтується сьогоднішня вистава?

— Гадаю, час послухати історію, — капітан Норвуд, поважний очільник «Етрурії», прочистив горло, привертаючи увагу нашого столу, включно з Прескоттами, дядьком Джонатаном, моєю компаньйонкою, місіс Гарві, й аж до непристойності

чарівним містером Томасом Кресвелом — юнаком, який виграв моє серце так само вміло, як шулер, що виграє роздачу за роздачею в обраній ним грі.

У супроводі мого дядька ми з Томасом провели два виснажливих дні, подорожуючи з Бухареста до Ліверпуля, щоб сісти на «Етрурію», що відпливала до Нью-Йорка. Під час подорожі ми знаходили оригінальні способи красти поцілунки, і кожна таємна зустріч мимоволі промайнула в моїй пам'яті: мої руки в його темно-каштановому волоссі, його губи, що розпалюють полум'я на моїй шкірі, наші...

Міс Прескотт легенько штовхнула мене під столом, повертаючи мою увагу до розмови.

— ...якщо, звісно, вірити легендам. Названий на честь героя німецького фольклору, Мефістофель — демон на службі у диявола, — розповідав капітан Норвуд, — відомий викрадач душ грішників. Він використовує магію і хитрощі, а також є одним з найвидатніших господарів цирку. Ось, подивіться на ці карти таро, що їх він виготовив для столів. На кожній карті зображений один із його артистів, — він підняв розкішний набір розмальованих вручну карт. — Я запевняю: на вас чекає тиждень неперевершеної магії і таємничості. Щовечора тут відбуватиметься нова карнавальна вистава, небачена досі. Про цей корабель складатимуть легенди, запам'ятайте мої слова. Незабаром подібні розваги пропонуватимуть на кожному круїзному судні. Це буде початком нової ери подорожей.

Я звела брову на його майже благоговійний тон.

— Ви запевняєте, що найняли демона, щоб розважити нас, і це, безсумнівно, стане писком моди, капітане?

Томас поперхнувся водою, а міс Прескотт пустотливо всміхнулася до мене.

— На кораблі є церква чи каплиця? — запитала вона, кліпаючи круглими невинними очима. — Що нам робити, якщо з нас обманом виймуть душі, сер?

Капітан знизав плечима, насолоджуючись інтригою.

— Вам доведеться почекати і побачити. Залишилося недовго, — він уже відвернув свою увагу на когось із дорослих, коли міс Прескотт підхопилася з місця, налякавши мене і заслуживши несхвальний погляд батька.

— Хоч натякніть, будь ласочка?

Можливо, це був диявол у мені, але я не могла не додати:

— Я не хотіла б бути настільки враженою чимось, що змусить мене покинути корабель. Ми не дуже далеко від порту, чи не так? Можливо, я зможу доплисти...

Міс Прескотт повільно кліпнула, розмірковуючи.

— Дійсно, капітане. Насправді, я відчуваю, що можу знепритомніти просто зараз! Ви думаєте, це Мефістофель? — запитала вона, підвищуючи голос. — Чи працюють його хитрощі на відстані? Цікаво, на скількох людей він може вплинути одночасно?

Я вдивилася в неї, нахилившись, ніби для медичного огляду.

— Ви-таки справді трохи бліда, міс Прескотт. Ваша душа почувається прикріпленою до тіла?

Томас пирхнув, але не наважився перервати цю нову виставу, що розгорталася. У темно-синій шовковій вечірній сукні, оксамитових рукавичках, що сягали за лікті, й блискучих коштовностях на шиї,

я почувалася майже такою самою надзвичайною, як акробати, що пролітали над нами.

Міс Прескотт обхопила горло руками в рукавичках, очі її округлилися.

— Знаєте, *я-таки* почуваюся дивно. Почуваюся легшою, — вона похитнулася на ногах і схопилася за живіт. — Може, послати по нюхальні солі, капітане?

— Не думаю, що це необхідно, — сказав він, глибоко вдихаючи, і без сумніву, шкодуючи, що звів нас двох разом. — Запевняю вас, *цей* Мефістофель нешкідливий. Це просто людина, яка вдає з себе легендарного лиходія, не більше.

— Присягаюся, моя душа слабшає. Ви це бачите? Я стаю більш... прозорою? — її очі збільшилися майже до розміру блюдець, коли вона плюхнулася на своє місце і роззирнулася навколо. — Цікаво, чи є на борту фотограф духів? Я чула, що вони можуть фіксувати такі речі на плівку. Мій одяг не стає непристойним, правда ж?

— Поки ні, — я прикусила губу, намагаючись прибрати усмішку з голосу і з обличчя, тим більше, що місіс Прескотт, здавалося, була готова луснути від люті через витівку дочки. — Можливо, ми зможемо зважити вас, щоб побачити, чи є якась різниця.

Дядько призупинив розмову з Томасом, злегка похитуючи головою, але перш ніж він встиг щось сказати, до нього підбіг слуга і передав телеграму. Він прочитав її, підкручуючи кінчики своїх світлих вусів, і згорнув папір, стріляючи в мене незбагненним поглядом.

— Із вашого дозволу, — дядько встав. — Я мушу негайно з цим розібратися.

Очі міс Прескотт заблищали.

— Ваш дядько, мабуть, пішов у секретній судово-медичній справі. Я читала в газетах історії про вашу причетність до розслідування вбивств Різника. Чи справді ви з містером Кресвелом завадили вампіру в Румунії вбити короля й королеви?

— Я... Що? — я похитала головою. — Про нас із Томасом писали в газетах?

— Дійсно, — міс Прескотт потягувала шампанське, слідкуючи очима за дядьком, який виходив з кімнати. — Майже всі в Лондоні перешіптуються про вас і вашого хвацького містера Кресвела.

Важко було зосередитися на виставі, на яку перетворювалося моє власне життя.

— Даруйте. Мені треба вийти... подихати.

Я вже наполовину підвелася, вагаючись, чи варто йти за дядьком, коли місіс Гарві поплескала мене по руці.

— Упевнена, що все гаразд, люба, — вона кивнула в бік сцени. — Вистава ось-ось розпочнеться.

Навколо чорнильних завіс розповзалися завитки диму із запахом досить сильним, щоб викликати кілька нападів кашлю по всій кімнаті. Мій ніс горів, але це була дрібна неприємність порівняно з тим, як швидко тепер калатало моє серце. Навіть не знаю, що стало причиною — поспішний відхід дядька, інформація про те, що ми з Томасом відомі навичками криміналістики, чи передчуття сьогоднішнього виступу. Можливо, все разом.

— Леді й джентельмени, — глибокий чоловічий голос протягнув речитативом одразу зусебіч, змусивши пасажирів крутитися на своїх сидіннях. Я витягнула шию, шукаючи чоловіка з безтілесним голосом. Він, мабуть, сконструював якийсь механізм, щоб проєктувати своє зображення по кімнаті. — Ласкаво просимо на виставу.

Коли пролунали ці кілька слів, салоном прокотився глухий гул. У тиші, що настала слідом, легенько завібрували кимвали*, нарощуючи силу звуку. Крещендо досягло максимуму, коли офіціанти піднімали з наших тарелей срібні клоші**, відкриваючи страву, гідну короля. Утім, здавалося, до філе з грибною підливою і смаженою картоплею всім було байдуже: вабила не так їжа, як той таємничий голос.

Я глянула на Томаса й усміхнулася. Він совався на сидінні, наче на ньому було навмання розкладене розпечене вугілля, і він мусив рухатися, щоб не обпектися.

— Нервуєшся? — прошепотіла я, коли повітряні акробати граціозно спускалися один за одним.

— Через виставу, яка знаменита тим, що викликає аритмію, якщо вірити цій програмі? — він перегорнув чорно-білу смугасту афішу шоу, яку тримав у руках. — Зовсім ні. Не можу дочекатися, коли моє серце розірветься. Це справді пожвавлює монотонний за інших обставин недільний вечір, Водсворт.

Перш ніж я встигла відповісти, прогримів барабан і з хмари диму посередині сцени з'явився чоловік у масці. Він був вбраний у сюртук кольору крові, накрохмалену сорочку і чорні-пречорні штани. Багряні стрічки та срібна тасьма оздоблювали його капелюх, а блискуча маска філігранної роботи закривала частину обличчя від носа й вище. Його

* Старовинний ударний музичний інструмент, що складається з двох тарілок. — *Тут і далі прим пер., якщо не зазначено інше.*

** Опукла накривка зі скла чи металу.